

[Glistrup]

alvorlige ord, der blev brugt dér, men det var formentlig ikke engang mørke og alvorlige ord nok. Situationen er antagelig endnu værre, end man kan læse på de par sider. Nok kan man være meget deprimeret, når man læser dette indlæg, men der er dog trods alt det positive, at det nu omsider går op også for socialdemokraterne, at det er bydende nødvendigt, for at vi ikke alle sammen skal havne ikke i 1700-tallet, som ministeren talte om, men faktisk i stenalderen, at vi tager os sammen og virkelig får stoppet den vanvittige måde, hvorpå Danmark har været regeret. Der tales på disse par sider om nødvendigheden i at foretage en kursændring, og det vil med andre ord sige, at den kurs, man hidtil har sejlet, simpelt hen har været forkert.

Det er lykkeligt, at socialdemokratiet har indset dette, men når man først har indset, at dette er det aldeles overordnede for dette folketings virke, så må man også kunne lære at drage konsekvenserne af det på mange forskellige områder, hvor vi altså her befatter os med et enkelt, den sociale bistandslovs § 37. At man ikke kan forstå det i socialdemokratiet allerede 49 timer efter, at man er begyndt at opdage, hvor skidt det står til med det Danmark, som man har misregeret i de sidste par årtier, er der ikke noget afgørende besynderligt i. Det vil nok også gå op for socialdemokraterne, at dette er et særdeles pinende nødvendigt og påkrævet forhold.

Og så kan socialministeren nok så mange gange komme og optræde forarget over, at man vil sortliste visse mennesker. Det er nødvendigt, må socialministeren forstå, at sortliste de mennesker, der ødelægger dette samfund. Det er nødvendigt, at vi sortlister de mennesker, der laver sådan noget som det, der skete ude på benzinøen her for nogen tid siden, og alle de mange andre ting, vi har oplevet, hvor en enkelt lille gruppe, der sidder i en flaskehalsposition, begynder at spille kong Gulerod og finansieret af samfundet er med til yderligere at bringe dette land ned i afgrunden.

Der er ikke nogen som helst grund til al den øllebrødsbarmhjertighed, som socialministeren, fru Inge Krogh og forskellige andre fremførte, til at sige, at disse mennesker skal vi skam uden videre pøse en bunke penge i, så de kan ødelægge samfundet endnu mere, end de i forvejen er i gang med at gøre det. Bevares, man kan selvfølgelig altid, som bør-

nepsykologer kan, finde årsager til det, de er jo blevet forført af medierne, fjernsynet og radioen, der har doceret denne vranglære gennem alle disse mange år, men kendsgeringen er altså bare, at vi nu er kommet dertil, at vi simpelt hen fra samfundets side ikke kan acceptere denne samfundsundergravning mere.

Så kommer hr. Ib Christensen og siger, at dette må han virkelig afvise, for det strider mod et eller andet sociallovgivningsmæssigt princip om, at man skal yde den samme bistand uanset transårsagen. Dette princip kan jo på masser af måder være et ganske udmærket princip, at man ikke skal hense til transårsag, men hr. Ib Christensen må bare forstå, at det, vi taler om her, er samfundsøkonomiske sammenhænge, der er så aldeles overordnede i forhold til, hvad man ud fra en nærsynet socialpolitisk overvejelse må komme frem til, nemlig at det måske ud fra en socialpolitisk afgrænsning kan siges at være et godt princip, for dette gælder simpelt hen om at redde fædrelandet, og da kan man ikke tolerere de bølgeaktioner o. lign., som vi har været vidne til i så vidt omfang, som tilfældet har været. Derfor er forslaget i hele sit oplæg et rigtigt forslag. Det er bl. a. fra fru Inge Kroghs og fru Karen Thurøe Hansens side blevet kritiseret for at være særlig drastisk, men det er nu mindre drastisk end det forslag, som fru Karen Thurøe Hansens parti og fru Inge Kroghs parti selv har fremsat, og den væsentligste forskel er, at vi ikke vil have så kraftige tilbagebetalingsregler, for vi tror faktisk ikke, det nytter en døjt over for de mennesker, som er indstillet på bare at ødelægge samfundet, at sige, at de kan komme til at tilbagebetale om et år eller to. Det, der skulle være meningen, er, at de skal holde op med at ødelægge samfundet og afskrækkes fra det, og da hjælper det at have en tilbagebetalingstrussel hængende over hovedet på dem ikke noget som helst. Fremskridtspartiet fremsætter ikke forslag, som er mere vidtgående, end hvad der er nødvendigt for at nå formålet.

Fru Birthe Nielsen var ligefrem af den opfattelse, at forslaget var vendt mod arbejderklassen. Nu ved jeg, at man kender ikke meget til arbejdere i det parti, fru Birthe Nielsen repræsenterer, for havde hun haft nogen som helst kontakt til arbejderklassen på noget som helst tidspunkt, ville hun vide,